

Any I

Núm. 1

Catalunya

Revista de Literatura Catalana

Les Mares

A dalt del cel hi havia una finestra
pera mirà aquí baix,
abont sortian les pobres mares mortas
per veure a sos fillets abandonats,
més aqueixa finestra l'han tancada
i mai més l'obriràn
que per allí les mares se tiravan
per abraçar de nou a sos infants.

† Francisco Gras i Elias

Homenatge folch i Torres

Preu: 25 cèntims

TALLERS GRÀFICS

— DE —

F. & A. TIFFON
en Cta.

FUNDATS EN 1855

Proveedors de Corporacions Oficials
Entitats Bancaries i grans Industries

Treballs generals
d' Imprempta, Luxe i Edició

Carrer Guardia, 9
BARCELONA

Catalunya

Revista de Literatura Catalana

Portaven de tots els Jocs Florals i concursos literaris de Catalunya

Es publicarà cada quinze dies

Redacció i Administració: COTONERS, 6, entresol

AL LLEGIDOR

Presentar-te nostra Revista CATALUNYA volgut llegidor, no és mostrar-te un element pera instruir-te, això no; és procurar-te tan sols un medi pera distreure't de les llargues fadigas del treball, es portarte lentament al món de la bellesa: al món dels poetes som-niadors, pera que ton esperit s'encisi amb lo ideal, pera que ton cor, s'endolceixi amb la dolça sinfonia d'eix doll de melodies que en cada nombre procurarem d'enriquir mes a nostra aimada CATALUNYA.

I a tú, et té d'ésser grat llegidor poguer intimarte en nostra Revista, perque ella, batejada amb el Sant i formós nom de la nostra terra, té com tens tú, el cor ungit d'un dolç dessitj patriòtic, i en ses fulles, hi trovaràs en tot moment del jorn, l'alenada de Sang catalana que li dona vida, com te dona a n'ha tú aquesta que circula per tes venes.

Nostra terra, fins are, estava verament mancada d'una Revista com la que avui t'en fem gentil ofrena, les lletres catalanes, no eren llegides per ningú, i el jovent, ignorava quasi bé, quins eran els capdills de nostra literatura, i això no té d'ésser: el poble que vol ser gran, té constanment de fomentar les lletres; té, no el dret, el deure, de conèixer llurs escriptors i poetes, pera que seguint-los, —com ovelles segueixen al pastor, —pugan enriquir, pugan fer més potentia la llengua aquella, l'idioma que ells parlen i defencen com a llurs vides, perque defençar la llengua d'un poble, és lluitar per la seva immortalitat.

En nostra CATALUNYA doncs, no hi trovaràs en manca llegidor al ramell d'escriptors i poetes que amb ses rimes han enlairat sos noms, com també hi trovaràs aquestos jovenets que encara comencen, pero que anhelan d'ésser grans com altres són.

En CATALUNYA no hi mancaran tampoc, els concursos literaris que engresquin als artistes a pendre-hi part.

Crítica de Sports, Teatres, Festes, llegeix nostra CATALUNYA, te la recomanem pel bé de nostres lletres que és pel bé de la Pàtria, i pel bé de ta pensa, que és pel teu propi bé.

I are, Salut, llegidor, Salut, sigues qui sigues, artista o be obrer, burges o redactor, perque nostre Salut va per tothom, pel públic,... per la premsa... per tot aquell que en son cor, tinga un esclat d'entusiasme per respondre amb un Visca, al Visca Catalunya! que donem.

LA REDACCIÓ.

Jocs Florals de la Associació d'Escriptors Novells

Aquesta simpàtica Associació fundada fa pocs mesos per quatre joves entusiastes admiradors de les lletres catalanes, al sol objecte d'encoratjar als novells escriptors en llurs tasques i obrirlos camí pera fer conèixer els treballs produïts per ses juvenils intel·ligències, per lo tant, mol mereixedors de tota nostra atenció; salvant tota mena d'obstacles; dominant amb valentia les dificultats que a cada pas s'interposaven en llur camí; i a la vegada imposantse el no petit sacrifici que porta en sí la responsabilitat moral i material d'aitals actes, va organitzar amb tota esplendidesa els seus primers Jocs Florals, que's celebren el dia 24 d'Abril passat en el Foment del Treball Nacional.

Molt avans de l'hora fixada per començar la festa, ja la gran sala d'actes del Foment no podia acobrir la nombrosa i escullida concurrència qu'acudia desitjosa de presenciar el primer acte públic amb el que l'Associació d'Escriptors Novells acreditava la seva actuació dintre de les lletres catalanes.

A les quatre en punt l'orquestra començà a executar escullides pesses que foren ben aplaudides.

Ocupà el seu lloc el Jurat format per els senyors Josep Granger, Josep Pons y Tió, Poal Aregall, Josep Llorenç i Riu, J. Navarro Lacarte, J. Fígols i Pujolà i Baldo-mer Xifré, qui actuà de Secretari. Presidi la festa el representant del Sr. Bisbe i ocupà lloc preferent el tinent d'arcalde senyor Bordas en representació de l'Ajuntament.

El Sr. Pons i Tió pronuncià un eloqüent discurs d'obertura que li valgué nutrits aplaudiments i tot seguit el Secretari obria el primer plec, resultant guanyador de la flor natural, el jove escriptor Carles Sanahuja Serras, amb sa poesia «Somnis». Calurosa ovació es tributada al jove poeta, que plé d'emoció pujà a l'estrade a rebre de mans del Sr. President tant honrosa distinció, passant seguidament a ferne ofrena a la Regina de la festa, Sreta. Josepina Borrell i Papiol. Un moment de joiosa es-

pectació entre el públic. De sopte s'obra la porta del fons, i als acords de la marxa de D. Joan II avança la comitiva precedida per guardas municipals de gran gala que amb treballs s'obren pas entre la molta concurrència, pera cedirlo al poeta i Regina que de bracet passen saludant seguits de primpceses i dames d'honor, les que absorvian totes les mirades de la concurrència per sa bellesa i el·legancia, donant a la sala una nota veritablement encisadora.

Fetes les reverències de rúbrica y prèvia vénia de la Regina, el jover Sr. Sanahuja llegeix sa poesia guanyadora de la flor natural, per la que fou sorollosament aplaudit.

Segueix l'obertura de plects per l'ordre que's detalla:

1.er accésit de la flor natural, poesia «Idil·li», de Antoni Ollé i Bertrán.

2.^{on} accésit de la flor natural, poesia «Els bes de la donzella», de Antoni Godó i Valls.

Englantina d'or. — «Visions de Patria», Frai Eduard del Nen Jesús.

Unic accésit: «So Català» de Antoni Ollé i Bertrán.

Viola. — «Ruta matinal», del Revnt. Trinitat M. Torrebaixa.

1.er accésit: «Oració de la joia fugaça», de Melcior Font.

2.^{on} accésit: «Om-ne Amurum Dulce», de Rogelio Ruiz i Ruiz.

Seguidament es repartiren divuit premis extraordinaris que no detallem per manca d'espai.

El Sr. Josep Grangé pronuncià un sentit discurs de mercès que posà terme a tan gaia festa. Seguidament el tinent d'alcalde Sr. Bordas oferí el braç a la Regina, i per el mateix ordre, acompanyats de sa Cort, es retiraren de la sala en mitj d'una sorollosa i llarga ovació, amenitzada per una marxa triomfal magistralment executada per la orquestra.

Al presentar nostres respectes a la Regina forem galantment obsequiats amb un exquisit lonx, al ensemps que els poetes guanyadors, senyors del Jurat i senyorettes de la Cort d'amor.

Al destapar el champagne es pronuncien brindis, tots encoratjant als joves escriptors a continuar en ses tasques i no desmayar mai en el camí que teníen començat.

El jove Antoni Ollé, Secretari de l'Associació d'Escriptors Novells, dedicà en aquell acte una bella composició plena de entusiasme, qu'estimem digna de donar a conèixer a nostres llegidors i publiquem més avall.

Posà terme a la festa un sentit discurs de mercès del President de la Associació senyor Sanahuja.

Fem constar que'ns retirarem agraïtament impresionats del bon èxit conseguit per els joves i encoratjats organitzadors de tan esplèndida festa, i desitjant tota mena de prosperitats a l'Associació que tant acertadament dirigeixen.

PEPUS

POESIA GUANYADORA DE LA FLOR NATURAL

Tema: "Somni"

Lema: "Il·lusions"

Al men benvolgut amic de
cor Josep M.ª Folch i Torres
com a eterna penyor d'amis-
tat i admiració de

L'AUTOR

I

INVOCACIO

Mantell mirífic
d'eix cel formós
que vers la terra
porta clarós,
obra les portes
de l'infinit,
i allunya sempre
de les tenebres
mon jove esprit.

Deix que's traspui ma pensa gemada
en tos confins.

i amb dolcesa jó puga fer sentada
amb serafins;
i aspiri la flaire
de tan blau dosser
que l'orna i embauma
virginal roser.

II

ELS TRES CANTS DEL POETA

Jo só el Poeta que, prenent ma lira,
refilo venturós per l'ample espai,
jo só el Poeta que quan naix el dia
allunyo mon esprit del trist desmai.

Jo só l'ànima pobra que vigilo
perque cap fet s'allunyi de la ment,
i al reflex nocturn el tradueixo
en el cant més sublim del sentiment.

Jo só el Poeta
que canto sempre,
ple de dolçor,
la Fè vers l'aire
que dúu la flaire
del Creador.

Jo só el Poeta
que ardent refilo
l'Himne més gran,
amb passió encesa
vers eixa terra
on naix l'infant.

Jo só el Poeta
que febrós cerco
l'amor més dolç
per encisar-me
fins oblidar-me
que seré pols...

III

SOMNI

M'abstrau de ma lectura
la pensa sempre errant
i aparto amb cert despreci
mon llibre del davant.

L'espai mos ulls recorren
esmaperduts els dos,
i encenc la meua pipa
amb aire magestuós.

El fum serpentejant-ne
defuig mon lleu turment,

fugint vers les altures
perdent-se en mig del vent.

I jo amb un caire místic
esguardo un marc formós,
pintura d'una venus
que admiro tot joïós.

Un quadre, que tinc fixe
penjat a la paret,
que no hi ha jorn ni hora
que amb ell, no quedi abstret.

Pintat, hi ha un mar blavíssim
que el sol amatenent,
i bressa les onades
que el guarden ferventment.

Al centre, una conquilla
d'on Venus ha sortit,
regalimant escuma
bo i fent-li de vestit.

I canten les sirenes,
nadant per son voltant,
mentre que somriu Venus
ses perles ensenyant.

Cada moment que miro
eix quadre encisadò,
m'apar que la pintura
se torni de debò.

Em sembla que la Venus
s'agiti entorn del mar
i, sadollera, es fixi
en mon humil esguard.

La pipa se m'apaga,
l'encenc tot presurós
i els ulls distrec del quadre
que amb altres s'ha confós...

Llavors vers la finestra
mon cap giro lentament:
el sol ja va a la posta,
la lluna va naixent.

Les aus son cant reflen
i l'aire ja ve humit,
portant la dolça flaire
del romaní dorit.

El cap de la finestra
l'aparto tremolant,
i enfront de la gran Venus
m'assento en el divan.

Somriu mon esperit en lent silenci,
esdevenint mon cor endormiscat;
el somni pot molt més, i les parpelles
poc a poquet amb ritme s'han tancat.

Llavors, ja conduït per la fal·lera
d'un dolç repòs en l'hora més fidel,
he vist en l'espiral de la fumera
una hombra minsa en mig d'un pulcre vel.

I jo, anhelant, seguia aquella imatge
que m'esguardava franca i somrient,
i la cridava en mon plaent desvari,
esclavitzant en fixe pensament.

Ben a poquet baixà fins a ma altura
fent esvaïr el seu mantell brodat,
vegent llavors la dona més hermosa
que's pot haver creat...

Regalims d'or son formós cap llençava
que queien tots, damunt del seu blanc pit,
mentre sos ulls miraven amb cert aire
d'amor i de despit.

Sa boqueta—ric doll de melodies—
llençava vers a mí son franc alè,
i jo, que l'aspirava amb delectança,
em sentia morir de tant plaer...

El vel, com blau celatge, s'escurria,
deixant veure sos pits,
que amb moviments lleugers bé se'n
el volt de mos sentits... [portaven

Ella mirant-me sempre amb gran misteri,
m'ha pres la meua mà amb un bell somris!
aïl que al sentir la seva mà tan flonja
m'he vist al paradís!

«Mortal que amb mí tant penses—mirant
ja em tens propet de tú: què vols de mí:
demana'm el què vulguis que et prometo
t'ho he de concedir.

Jo só l'immortal dona que tant aimes,
i entre somnis en vinc a visitar:

dorm força i sens temor, que si et despertes,
t'hauré d'abandonar...!

—Llavors, extasiat amb sa bellesa,
ni un mot de mos secs llavis ha sortit,
i ella, apropant-se a mi—, tota febrosa—,
molt baix i dolç m'ha dit:

Jo he vist tos pensaments una i mil voltes
i veig el teu desig quin desig és;
apropa-t vers a mi, que posaré en tos llavis
el nèctar del meu bes...»

Jo, com dardell, corrent vers a l'imatge
mos braços he aixecat,
i al cercar-li els llavis per besar-los
llavors... m'he despertat.

I al cridar, foll d'amor, aquella sombra
m'ha semblat també somni d'un moment,
que la Venus del quadre me mirava
i anava somrient...!

DEIXONDIMENT

Proc del Poeta.

Oh musa de bellesa extasiadora
que ancor que immòvil ets, també somrius,
ma jove fantasia, ja t'adora,
i amb ton somris ardent, dins mon cor vius.
Dònem cada moment dolça follia
porque et puga cantar amb inspiració;
fes que a dintre mon cor, hi hagi poesia;
digne dels homes, i pura pel Senyor.
I encara que pintura, daré gracies
al ingeniós pincell que't va crear,
perque també els poetes, tenim muses
que riuen sens parlar!...

CARLES SANAHUJA

BRINDIS

*Poesia dedicada als primers Jocs Florals de
l'Associació d'Escriptors Novells i recitada
en el lunch de Germanor celebrat per dita
Associació.*

I

Un jovent esperançat, ple d'alegría,
animat d'una fervent inspiració,
va ofrenar als aprenents de la poesia,
noblement la seva franca protecció.

I portats pel gran anhel que'ls enardía,
per combatre les conxorxes inhumanes,
va pensar amb molt d'acert celebrar un dia
la gran festa de les lletres catalanes.

Amb el cor ple d'entusiasme i fe sens mida
treballant amb gran constància i devoció,
consagraven amb dalit tota sa vida,
per la seva beu aimada Associació.

Plens d'obstacles els viaranys varen trovar
que amb fermesa enfront son'pass'interposa-
i amb lo foc del fons del pit, tots al topar, [ven
trontollant-ne, d'un en un s'enderrocaven.

El qui amb fe i amb honradés sab esperar
Déu l'ajuda i sempre logra son anhel,
i aquell somni desitjat al fi arriba,
resplandent com les esteles dalt del cel.

II

En la ciutat comtal de Barcelona,
els nostres Jocs Florals hem celebrat,
el llibre de les lletres catalanes
el nostre primer pas, està gravat.

El camí ple d'espines s'ovirava,
amb el peu ben descalç l'hem aplanat,
i les gotes de sang qu'en ell deixava,
en formoses clavellines s'han tornat.

I vegeu una florida tan ufana,
plens de joia nostres mans hem ajuntat,
sempre avant que l'amor ens agermana!
El camí de nostra vida està marcat.

Germanes de poesia a qui la glòria,
va fer que d'ella fossim escullits,
avui cantant un himne de victòria
la copa vull alçar entre mos dits.

Esgranem amb entusiasme l'ocasió
que amb arrels està arrapada en nostre pit,
visqui sempre nostra aimada Associació,
que trontolli fins la terra al sent'l crit.

ANTONI OLLÉ BERTRÁN

Secretari de l'Associació d'Escriptors Novells

NOSTRES HOMENATJATS

Josep M.ª Folch i Torres

Nat el 29 de Febrer de 1880

Parlar d'en Josep M.ª Folch i Torres, és parlar d'una figura catalana d'importància trascendental, perquè la vida d'aquest jove literat, té quelcom de nostra vida pròpia; té la flaire que ofrena com a penyora de carinyo a nostres petits infants que'l proclamen son ídol, té una puresa que trasmet a aquestos, pera que ells, a la vegada de de suavitzar sos tendres cors amb la seva escència, extaciïn nostres sentiments amb els divins bàllems de pietat i amor surgits del dolç brollador de l'ànima d'en Folch, d'aquest etern manantial de belleses sublims, que respiren totes elles la santa flaire de l'encens espiritual, d'aquest càlzer que en Folch guarda en son pit vessant de nèctar... vessant d'infantivoltat, perquè no es pot negar que en Josep M.^a té encara el cor d'infant; d'un infant que en totes hores del dia el trobareu cantant les inacabables belleses surgides de sa pensa joganera que posseïx el foc inextingible de l'inspiració més pura i espontània.

En Folch, acèrrim defensor de nostra aimada terra, no és pas d'ara que escriu amb tot l'enardiment de son jove esperit, no és pas de poc que sembla que produeïx amb més perfecció les seves obres mestres, perquè en Folch, aquest escriptor tímit,—de una timidesa que encisa a la mainada—ja el té de temps el seu nom al cim de les lletres, voltat de llor, com molt bé ho justifica la copa d'argent del Consistori que amb sa novel·leta *Animes blanques*, li fou adjudicada als Jocs Florals en l'any 1904, i amb el primer premi de l'Avenç, amb la seva novel·la *L'Aria*.

L'autor doncs, d'*Aigua avall*; el pare de *El lluminós oritxo*, de *L'Ànima de cant*, de *Sobiranat*, de Joan Eudalt, i posteriorment d'altres novel·les, formoses comedies i rondalles, com *La Rosabel de les trenes d'or*, *Els Pastorets*, *La Xinel·la preciosa*, *Aventures d'en Massagran*, *La Ventafocs* i *El més petit de tots*, no és pas un autor vulgar sino ben al contrari, és un lluent espill de nostres lletres on tots quants les aïmen, tenim el sagrat deure de mirar-nos-hi, per a per-

feccionar-nos amb son exemple; per admirar-nos de son saber, perquè el simpàtic Director d'*En Patufet*—aquest setmanari que cap infant s'oblida de llegir,—és un home que sa intel·ligència extraordinària és comprovada ben fàcilment, a la senzilla observació de l'adressament d'aquestes ingènues ànimes, d'aquestos angelets que frueïxen de la més dolça delectança devant el gloriós nom ungit d'amor i de respecte del mestre Folch i Torres.

La literatura seva, és plena d'incomparables exemples de virtut, perquè cada ratlla és un tresor que enclou un pensament sublim, que lentament rodola per les llars a cercar, dels infants, el plaer que'ls hi ocasiona de llegir-lo; dels pares més, molt més; la benedició franca, l'amistat pura que ofrenen de tot cor, al noble autor d'aquelles lectures que son al ensemps que encisadores, una arma sana per a lluitar contra la maldat del món, i el triomf de la temptació.

MARCUS PLATA

La desgràcia

Còm havia succeït? Ningú podia dir-ho, però lo cert era que dessota del tramvia hi havia un infant.

S'havia vist a la infeliç criatura córrer cap a la via, amb els braços alçats, en el moment que un tramvia anava a passar. Una relliscada, tal volta, el feu vacilar, i anà a caure al bell mig dels riells, quedant a sota del tramvia. El conductor havia pogut parar quasi sobtadament, però no pogué evitar que les rodes del davant alcancesin a la tendra víctima.

De primer s'of un xiscle esgarriós; i tot seguit, com un clam de tothom s'alçà amenaçador, d'entre la gentada que acudia al lloc de la desgràcia.

—¡Mateu-los!—cridava la gent, amenaçant als empleats de la companyia.

I en la plataforma devantera, el conductor, esgroguit com un mort, es mirava a aquella gentada amenaçadora, sense ni pensar en fugir.

D'entre la multitud sorgí un home alt i fornit, la cara ennegrida per la polsina de carbó, qui portava a la mà una tralla de carreter.

Havia deixat el carro a poques passes, i expressant el seu rostre una ira pregonia, s'obrí pas a empentes, i arribà davant del tramvia.

—¡Assassí!—cridà al conductor esma-perdut.

I sense donar temps a què l'altre podés evitar-ho, alçà la tralla i fuetejà brutalment la cara del conductor.

—¡Són uns assassins!—cridava, amb els ulls enrogits.—Me varen matar un nen, els lladres!

I amb una revolada volia despendre's dels agents que el subjectaven, pera tornar a escometre al conductor.

Aquest ocultà el rostre entre les mans pera amagar les llàgrimes de dolor que li havia provocat la terrible xurriacada.

Entretant, centenars d'homes provaven d'alçar el tramvia, pera treure a la tendra criatura. A cada esforç inútil que feien, un udol semblava alçar-se del compacte grup.

Crits, imprecacions, xiscles, totes les manifestacions de l'ànima irada del poble, s'alçaven en tràgica confusió, com l'esgarip d'una fera mal ferida.

Eren uns moments d'una tràgica emoció. Cada cop que, ajupits, veien aquells homes el cos tendre d'aquell infant, immòbil dessota el tramvia, i el regueró de sang que, eixin de la roda homicida, anava resseguint les juntures de l'empedrat, se sentien novament tocats de folls afany de destrucció, i els vidres del cotxe es rompien en mil esclats, dessota els punys de la multitud arborada.

Un gemec, gairebé imperceptible, eixí de dessota les rodes; i malgrat el bullici que regnava, pogué ésser oït per alguns:

—¡Encare és viu!—cridaren unes veus alterades.—¡Volquem el tramvia! ¡Tots a la una! ¡Ah, up!

Un sotrac commogué la pesanta massa del tramvia, i tot dè cop se'l vegé trontollar, com un carro de cavalcada, es decantà

marcadament a un costat, i caigué, amb gran terra trèmol.

Cent braços s'allargaren pera collir l'infant. Els bracets li penjaven, i un d'ells semblava anar a caure entre borbolls de sang.

—¡Es mort!

—¡No; que respira!

L'home del carbó s'avançà, i prengué la víctima en els seus braços fornits:

—¡És com el meu!—exclamà, mirant-se'l amb amor.

I feia plorar al veure aquell homenet portant amb tant de mirament a la pobra criatura.

Amb quatre gambades el portà a una propera farmàcia, seguit de la gentada que proferia crits de protesta, mentres les desferres del tramvia cremaven...

A l'entrar a la farmàcia, el carreter veié al conductor, qui havia tingut d'ésser auxiliat també allí, de la forta emoció que ressentia.

El carreter carboner, al veure'l, s'hi adreçà amb l'infant ple de sang entre els braços:

—Té, assassí, aquí tens la teva víctima—li digué, mostrant-li la criatura.

El conductor es mirà aquell infant, i com si acabés de devenir foll, els seus ulls prengueren una expressió de suprema angouxa.

—¡Fill meu!—exclamà.—¡És el meu fill! ¡És el meu!

I agafant s'hi, l'omplí de petons i de llàgrimes.

Era, en efecte, el mateix fill del conductor qui, al veure passar el seu pare, havia corregut per anar a fer-li adéu, tenint la desgràcia de reliscar a caure sota el tramvia que conduïa el seu propi pare.

El crit que acabava de proferir, esgarri-fós, eixí del seu cor destroçat, deia bé prou quin terrible esqueixament s'obrà en el seu cor de pare, al veure allí al seu filllet, ple de sang.

—¿Per què no m'haig de morir, jo?—exclamava l'infeliç.

I amb el seu rostre refregant el del seu fill, semblava voler tornar-lo a la vida, amb sols el seu escalf i els seus planys:

—¡Andreuet, fill meu! ¡Mira'm, torna a viure; no et moris, fill meu, que el teu pare es tornaria boig, pensant que t'ha matat!

El carreter havia quedat palplantat, mi-

rant-se amb ulls immensament oberts aquella escena inesperada.

El practicant li prengué el nen, i ni se n'adonà. Sols veia a aquell conductor a qui havia fuetejat la cara; sols tenia ulls pera mirar a aquell pare desolat, que s'esgarripava amb folia desesperació.

El carreter, confós i penedit, anava a

sortir de la farmàcia, mes tot d'una es repensà, retrocedí, i agafant per l'espatlla a aquell pare afligit que plorava, amb el rostre entre les mans, el besà damunt mateix de les senyals que en la cara li havia produït la xurriçada.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

TEATRES

Una data memorable

La gran actriu, la regina de les actrius, es troba entre nosaltres, envellida i xacrosa, però la seva veu no ha canviat, ella guarda encara tot el tresor d'harmonia musical que tant ha fet sentir els cors de tots els públics que l'han oïda.

Quin bell record per Barcelona el dia en que després de vint-i-sis anys de no haver-la admirat, ha aparegut a nostra vista, no amb la bellesa i joventut que l'altre vegada va presentar-se, però amb un altre bellesa més gran que la que consegüeixen les persones venerables a qui la glòria ha besat amorosament quan la joventut decau.

La sala d'espectacles del teatre «Tivoli» era plena a vessà. Es presentava en la nit de Corpus, l'obra del jove escriptor en Lluís Verneuil *Daniel*, quin argument un xic afectat al ensemps que inverossimil, no és lo que de primer moment havíem cregut, però, encara que hagués sigut una producció dramàtica, ont s'hi endevinés una ploma mestre, no hauria pas apaibagat la impaciència dels espectadors, portats tots per un mateix desitg, el de reveure l'àvia de totes les actrius.

El moment amb tanta fretura desitjat, arribà a la fi, quan alçant-se la cortina al tercer acte, aparegué a nostra vista, Sarah Bernhardt, una ovació grandiosa feu trontollar el teatre, la mestressa de tots els públics de la terra, va fer encongir el nostre cor al presentar-se com una aparició, i al oïr la seva veu com una celestial melodia, ni la més lleugera remor, ni tan sols el vol d'una mosca, s'hauria sentit en la sala,

semblava que els centenars d'ànimes que en ella hi havia s'abstinguessin el respir per no perdre ni una sola de les seves paraules que sonaren a les nostres orelles com un cant de rossinyols, com una melodia celestial, però el moment més culminant fou, quan el públic emocionat, no poguent aguantar per més temps l'esgarripança que sentia, va esclatar amb el més gran dels entusiasmes.

Sarah Bernhardt, és una heroïna, ella amb tot i la seva edat avançada, encara té prou força d'energia per fer emocionar a tots els públics mentres visqui. Jo, humil admirador seu, des d'aquestes ratlles l'hi dedico el meu sincer homenatge. Siga ben vinguda.

FIDEL CORBELL

Primer concurs literari

DE

"CATALUNYA"

Dedicat a nostres llegidors

—:—

**En nostre proper nombre
publicarem les bases**

—:—

**Interessa a tots els
escriptors novells**

Ideas que son Imanes

Producimos para Vd
ORIGINALES

de carteles, cartelones,
prospectos, folletos,
anuncios de prensa,
membretes, envases,
marcas de fábrica, etc

Nuestras composiciones
tienen

Fuerza de Venta

*Servicio Técnico
de Publicidad
de la Agencia*

PUBLICITAS

*Ronda de San Pedro 11 pral
Teléfono A 1479 - Barcelona*

CATALUNYA

REVISTA DE LITERATURA CATALANA

Portaveu de tots els Jocs Florals
i concursos literaris de Catalunya

COOPERACIÓ DE LES MILLORS FIRMES

SECCIÓ ESPECIAL PER ESCRIPTORS NOVELLS

Sports - Teatres - Arts

Concursos literaris trimestrals

solzament per novells escriptors

PREU: 25 CÉNTIMS

Redacció i Administració: COTONERS, 6, entresol